

ת"פ (תל אביב) 8884-07-23 - מדינת ישראל נ' דן תורג'מן

ת"פ (תל-אביב-יפו) 8884-07-23 - מדינת ישראל נ' דן תורג'מן ואח'שלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 8884-07-23

מדינת ישראל

נגד

1. דן תורג'מן

ע"י ב"כ עוה"ד חיים לוי

2. ת.ד.ע הפקות בע"מ

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[10.03.2025]

כבוד השופטת ציפורה גילוני (גז)

ע"י ב"כ עוה"ד פנינית בן-עמי

ע"י ב"כ עוה"ד חיים לוי

החלטה

לפני בקשת הנאשמים לביטול כתב האישום לפי סעיפים 149(10), 149(8) ו-149(3) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 (להלן-ה"ח"סד"פ) בשל הגשתו תוך הפרת הנחיות היועץ המשפטי לממשלה בעניין משך טיפול התביעה בתיקי חקירה והפרת הוראות סעיף 57 לחס"פ, בשל הגשתו בשיהוי ניכר העולה כדי קבלת טענת הגנה מן הצדק ומחמת הגשתו תוך אכיפה בררנית העולה כדי קבלת טענת הגנה מן הצדק.

רקע וההליך עד כה

1. ביום 4.7.2023 הוגש כנגד דן תורג'מן ות.ד.ע הפקות בע"מ (להלן: "הנאשמים") כתב אישום המייחס להם שלושה אישומים שענינם ביצוע ריבוי עבירות של השמטת הכנסה מתוך דו"ח על פי הפקודה במזיד ובכוונה להתחמק ממס לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה), ריבוי עבירות של שימוש במרמה, ערמה ותחבולה במזיד ובכוונה להתחמק ממס לפי סעיף 220(5) לפקודה, וריבוי עבירות של שימוש במרמה, ערמה ותחבולה או הרשאה לאחר להשתמש בהן במטרה להתחמק ממס בניגוד לסעיף 98(ג2)(4) לחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה) תשכ"ג - 1963. סכום המחדל הכולל המיוחס לנאשמים בכתב האישום עומד על מיליוני ₪.
2. ביום 2.2.2025 הגיש ב"כ הנאשמים את טענותיו המקדמיות בכתב אשר נשענו על שלושה אדנים. האדן הראשון עניינו פגם או פסול בכתב האישום בשל חריגה מסד הזמנים המותר לפי הדין. האדן השני עניינו שיהוי משמעותי בהגשת כתב האישום בשים לב למועד ביצוע העבירות ע"י הנאשמים המקים טענת הגנה מן הצדק. האדן השלישי עניינו אכיפה בררנית המקימה אף היא טענת הגנה מן הצדק.

תמצית טיעוני הצדדים

3. טענה מקדמית ראשונה לפי סעיף 149(3) לחסד"פ עניינה פסול או פגם בכתב האישום לאור הפרת הנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.1202 שכותרתה "משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום" (להלן: הנחיית היועמ"ש). נטען כי כתב האישום הוגש תוך חריגה מסד הזמנים המותר להגשת כתב האישום הקבוע בהנחיית היועמ"ש ועל כן אינו עולה בקנה אחד עם הוראות סעיף 57 לחסד"פ ויש להורות על ביטולו אך מטעם זה.
4. נטען כי הנחיית היועמ"ש קובעת כי על התביעה להגיש את כתב האישום, הכולל עבירות מסוג פשע, בתוך 18 חודשים והיא לא עמדה בכך שכן מכתב היידוע הראשון נשלח לנאשמים בתאריך 13.1.2020, הודעת השימוע נשלחה לנאשמים בתאריך 9.1.2022, בחלוף שנתיים, וכתב האישום הוגש בתחילת יולי 2023, בחלוף שלוש וחצי שנים ממכתב היידוע הראשון ומשכך המאשימה לא עמדה בהוראות החוק ובהנחיית היועמ"ש כאשר המאשימה לא הציגה אישור יועמ"ש להארכת פרק הזמן הקבוע בדין.
- לדברי ב"כ הנאשמים המחדל הרובץ לפתחה של המאשימה הינו כפול: הראשון הינו חריגה של 6 חודשים לכל הפחות מהודעת היידוע הראשונה עד להודעת השימוע והשני הינו חריגה של חודשיים מהקבוע בהנחיית היועמ"ש לפיה הליכי השימוע צריכים לארוך לכל היותר 6 חודשים כאשר עברו 8 חודשים בין החלטת המאשימה בשימוע בתאריך 14.11.2022 לבין הגשת כתב האישום ע"י המאשימה בתחילת יולי 2023.
5. טענה מקדמית שנייה לפי סעיף 149(10) לחסד"פ עניינה שיהיו כבד בהגשת כתב האישום המקיים טענת הגנה מן הצדק. נטען כי כתב האישום הוגש בשיהוי כבד בשים לב לכך כי מרבית העבירות נשוא כתב האישום בוצעו בשלהי שנת 2007 וכתב האישום הוגש בחלוף למעלה מעשור ביולי 2023. שיהוי זה, כך לשיטת ב"כ הנאשמים, מקיים טענת הגנה מן הצדק מכוחה יש לבטל את כתב האישום כנגד הנאשמים שכן שיהוי זה עומד בסתירה מהותית לעקרונות צדק והגינות משפטית עפ"י מבחני הפסיקה.
6. טענה מקדמית שלישית לפי סעיף 149(10) לחסד"פ עניינה אכיפה בררנית. נטען כי המאשימה הגישה כנגד הנאשם אישום בגין השמטת הכנסות משכר דירה מהשכרת נכסים בגובה של כמיליון ₪ בין השנים 2011-2018 בנוגע לשני נכסים בתל-אביב ובבית אריה, למרות שהנאשם הסיר מחדלים אלה לאחר חקירותיו ושילם כ- 100,000 ₪ לרשות המיסים.
- נטען כי עניינו של הנאשם נכנס לגדר "מקרים חריגים" ע"י רשות המיסים המצריכים טיפול במישור הפלילי באופן מפלה ולא שוויוני, שכן במקרים דומים של חשודים אחרים לא הוגשו כתבי אישום בנסיבות אלה.
- נטען כי התנהלותה זו של המאשימה עולה כדי אכיפה בררנית נגד הנאשמים המבססת הגנה מן הצדק ומשכך יש להורות על ביטול כתב האישום כנגדם בהתאם לסעיף 149(10) לחסד"פ.

7. מנגד, המאשימה טענה בתגובתה מיום 23.2.2025 שיש לדחות את כל הטענות המקדמיות שהועלו ע"י הנאשמים שכן כתב האישום הוגש כדין ובפרקי הזמן הקבועים בחוק והנאשמים לא הרימו את הנטל להוכחת טענת אכיפה בררנית. עוד נטען באשר לטענת השיהוי כי המאשימה עמדה בסד הזמנים הקבוע בחוק זאת אף בשים לב להיקפו של כתב האישום וחומרת העבירות המיוחסות לנאשמים.
8. באשר לטענה הראשונה שעניינה חריגה מסד הזמנים המותר להגשת כתב האישום - המאשימה טענה כי לפי הוראות סעיף 57א לחסד"פ והנחיית היועמ"ש משך הליכי החקירה וההעמדה לדיון בתיק שלפניי היו בהתאם לדיון. לדבריה, בעבירות מסוג פשע כמו בעניינינו, על התביעה לגבש החלטה סופית בדבר העמדה לדיון או סגירת התיק בתוך 18 חודשים מעת קבלת התיק מיחידת החקירות כאשר ההנחייה קובעת עילות שבהתקיימן ייעצר מניין הימים לטיפול בתיק וכוללות בין היתר, השלמות חקירה, הליכי שימוע, הליכי כופר והליכי הוצאת תעודת חיסיון כפי שהיו בעניינינו.
9. המאשימה פירטה את המועדים הרלבנטיים לטיפול בתיק מהם עולה כי עמדה לשיטתה בדרישות החוק ובהנחיית היועמ"ש -
 - א. בתאריך 7.1.2020 התיק הועבר לפרקליטות.
 - ב. בין התאריכים 9.1.2022-8.7.2020 נעצר הטיפול בתיק לצורך ביצוע השלמות חקירה למשך 550 ימים.
 - ג. בין התאריכים 26.7.2021 - 9.7.2022 נעצר הטיפול בתיק לצורך הוצאת תעודת חיסיון למשך שלושה חודשים.
 - ד. בין התאריכים 9.1.2022 - 9.7.2022 נעצר הטיפול בתיק בגין הליכי שימוע למשך תקופה של 6 חודשים.
 - ה. בין התאריכים 10.7.2022 - 17.7.2022 נעצר הטיפול בתיק בגין הליך כופר שהוגש ע"י הנאשם 1 למשך תקופה של 8 ימים.
 - ו. כתב האישום הוגש בתאריך 4.7.2023.
10. משכך, לשיטת המאשימה כתב האישום אשר הוגש בתאריך 4.7.2023, לאחר שהשלמות החקירה, הטיפול בהליכי החיסיון, הליך הכופר והליך השימוע עצרו את מניין הימים הקבועים בחוק, הוגש בתוך סד הזמנים הקבוע בחוק ובהנחיית היועמ"ש ועל כן הוגש כדין מבלי צורך לקבל אישור היועמ"ש למתן ארכה בשל חריגה בזמנים.
11. באשר לטענה השנייה שעניינה שיהוי טענה המאשימה שיש לדחות גם טענה זו על הסף. לדבריה זמן הטיפול בתיק היה סביר בנסיבות העניין ואין מדובר בשיהוי קיצוני וחריג המחייב התערבות בית המשפט בשלב זה של ההליך וקבלת סעד קיצוני של ביטול כתב האישום אף בשים לב לכך שחלק מהעיכובים בהגשת כתב האישום נבעו לשיטת המאשימה מבקשות שונות של ב"כ הנאשמים לדחות את הליכי השימוע, להוסיף טיעונים בכתב ולהידבר טרם הגשת כתב האישום.

12. בנוסף טענה כי ב"כ הנאשמים לא הוכיח פגיעה מהותית בהגנת הנאשמים והוסיפה בהפנותה לפסיקה מתאימה, כי גם במקרים בהם קבע בית המשפט כי היה שיהיו רב הרי שבתי המשפט לא נקטו בסעד קיצוני של ביטול כתב האישום אלא במקרים קיצוניים וחריגים בלבד.
- עוד הדגישה כי עניין זה מקבל משנה תוקף בשים לב לחומרת העבירות המיוחסות לנאשמים אשר בוצעו על פני 12 שנים ובשים לב להיקף הפרשה כולה והיקף המחדל המיוחס לנאשמים אשר עומד על מיליוני ₪. לשיטתה מדובר בעבירות קשות לאיתור ולגילוי ועל כן נדרש פרק זמן הן להשלמת החקירה והן להשלמת בחינת התשתית הראייתית לצורך הגשת כתב אישום כפי שקורה לא אחת בתיקים מסוג זה.
13. באשר לטענת השלישית שעניינה אכיפה בררנית שעולה כדי הגנה מן הצדק בהתאם לסעיף 149 (10) לחסד"פ טענה ב"כ המאשימה, בהפנותה לפסיקה רלוונטית, כי יש לדחות טענה זו, שכן הנאשמים לא הרימו את הנטל הראייתי הבסיסי להראות כי במקרה שלפניי הייתה הפלייה בין שווים העולה כדי אכיפה בררנית. לשיטתה, טענה לפיה השמטת הכנסה בהיקף של כמיליון ₪ אינה מטופלת ברשות המיסים במישור הפלילי היא טענה מופרכת על פניה. לדבריה אין בידי ב"כ הנאשמים כדי להפריך את חזקת התקינות של המאשימה שכן בעניינינו הפעלת שיקול הדעת ע"י המאשימה בהגשת כתב האישום כנגד הנאשמים נעשתה בסבירות, בשוויון, עפ"י הראיות ותוך שקילת כל השיקולים הרלוונטיים. בהמשך לכך טענה כי טענות ב"כ הנאשמים הנוגעות לכימות הסכום דינן להתברר במהלך ההליך ולא במסגרת טענות מקדמיות.
- דיון והכרעה
- לאחר שקילת טיעוני הצדדים מצאתי לדחות את הטענות המקדמיות על כל ראשיהן.
14. סעיף 57א(א) לחסד"פ, שנכנס לתוקף באוקטובר 2019 קובע:
- "משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שייקבעו בנהלי רשויות החקירה באישור היועץ המשפטי לממשלה ובהנחיות היועץ המשפטי לממשלה, לפי העניין; לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות כאמור אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה".
15. במועד העברת תיק החקירה למאשימה עמדה בתוקפה הנחיית היועמ"ש אשר קבעה כי משך זמן הטיפול מהעברת תיק החקירה ועד לקבלת החלטת התובע על הגשת כתב אישום, כאשר מדובר בעבירות פשע, לא יעלה על 18 חודשים כאשר קיימים "ארועים מפסיקים" או "עילות מפסיקות" העוצרים את מניין הימים לטיפול בתיק.

16. בבסיס הנחיית היועמ"ש עומד העיקרון לפיו "להימשכות הליכי החקירה והתביעה יכולה להיות השלכה על ניהול התביעה וההגנה כראוי וקיום משפט הוגן. הבאת הליכים פלייליים לדיון והכרעה בבית המשפט זמן רב לאחר מועד העבירה, מקשה לעתים קרובות לקיים אותם כראוי". לאור זאת, נקבע סד זמנים המאפשר לרשויות לפעול לסיום התיק, כאשר עד לפרק הזמן הקבוע הן צריכות לגבש את החלטתן הסופית בעניין תיק חקירה מסוים, קרי: האם להגיש כתב אישום או לסגור את התיק.
17. סעיף 57 לחסד"פ קובע כי לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות כאמור אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה. הסעיף מקים מניעות ממשית מפני העמדה לדיון בחלוף התקופות שנקצבו בנהלים ובהנחיות. בתפ"ח 22983-04-22 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (6.12.2022) נקבע כי האינטרס הציבורי העומד במרכז הוספת סעיף 57 לחסד"פ הוא "יצירת ודאות משפטית ביחס לטיפול גורמי אכיפת החוק וקיצור תקופות טיפול הרשויות הללו בתיקי חקירה פלייליים נגד חשודים". הסעיף מטיל אפוא חובה על רשויות התביעה לפעול בשקידה רבה על מנת לסיים את הטיפול בתיקי החקירה לכל היותר בפרקי הזמן שנקבעו.
18. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים שהוגשו לי בכתב ומאחר שהתיק עבר לפרקליטות בתאריך 7.1.2020 וכתב האישום הוגש בתאריך 4.7.2023 כאשר יש להוריד מתקופה זו את מניין ימי השלמות החקירה, הליכי השימוע, הליך הכופר והליכי החיסיון המפורטים בתגובת המאשימה, הרי שלא חלפו 18 חודשים בין שני המועדים ועל כן אין מקום לבטל את כתב האישום בשל פגם או פסול בכתב האישום בגין אי עמידה בסד הזמנים הקבוע בחוק ובהנחיית היועמ"ש.
19. באשר לטענת השיהוי שנטענה ע"י ב"כ הנאשמים, הרי שמשמעות השיהוי, שאין מחלוקת לטעמי כי קיים ויש להידרש לו בהמשך, צריכה להיבחן בצורה מדוקדקת יותר לאחר שמיעת הראיות בתיק זה בשים לב לכך כי חלק ניכר מהעבירות המיוחסות לנאשמים בוצעו בין השנים 2007-2012 (באישום הראשון) ורק בחלוף למעלה מעשור מביצוען הוגש כתב אישום כנגד הנאשמים.
20. באשר לטענת האכיפה הבררנית שנטענה ע"י ב"כ הנאשמים, סוגייה זו מצריכה לטעמי העמקה וברור על מנת לבדוק את הטיעון לפגיעה בעיקרון השוויון. ב"כ הנאשמים לא סיפק נתונים כלשהם לביסוסה של טענה זו ולא הרים את הנטל המוטל עליו לשם הכרעה בטענה זו בשלב זה מלבד אמירות כלליות. ככל שיחפוץ ב"כ הנאשמים לבסס בהמשך טענה זו יוכל לעשות כן במהלך הליך שמיעת הראיות.
21. אשר על כך ולאור המפורט לעיל אני דוחה את הטענות המקדמיות שנטענו ע"י ב"כ הנאשמים בשלב זה. ניתן היום, י' אדר תשפ"ה, 10 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.